

SKUGGAN

EMELIE KEMPE

En viskning dröjer sig kvar. Studsar mellan grändens väggar och försvinner ut, bortåt gatan – mot ljuset. I dunklet står Skuggan kvar och letar efter ett byte.

I dagens ljusa sken kommer Skuggan krypandes; förvisad till dunklet och de platser som inte förlänats av solens strålar. Under natten kommer den till liv, i det tryckande mörker som ingen eftersöker.

Dag som natt finns Skuggan alltid där. När du är ensam, är den nära. Omger ditt inre, som ett skinn över ditt skinn; för att kväva vart och ett av sina offer. Tills det sista, flämtande, andetaget är draget ur dina trasade lungor.

Skuggan ses aldrig, syns aldrig. Den är vinden omkring dig. Du ser den inte, men ... du känner den. Dess närvaro, dess mörker.

Huden som knottras i nacken, hårstrån som reser sig – den kalla, droppande känslan längst ryggraden. Det är Skuggan, dess makt.

Vem är då denna mörkets varelse?

Människor känner den som rädsla. Hålet i magen. Någon bakom ryggen. Rysningar.

För mig är det giftet. Giftet som brännande, pulserar genom mina blodkärn – genom mitt hjärta och själ. Jag är mörkets Skugga – jag är rädsla.

Bakom Skuggans mask existerar jag. Mitt innersta väsen, exkluderat från världen. Att aldrig få andas frihetens luft, dömd att existera i lönndom. Det är mitt öde.

Under nattens mörkaste timme blir jag levande. Mer än en skugga. Men jag kan aldrig visa vem jag är, vad jag är. För någon. Ensam att vandra världens ödemarker, för rädslan är för stark. Människornas rädsla.

Människornas rädsla pulserar genom dem, som blodet, som luften. Du känner rädsla, visst gör du?

Det där. Precis, det där du kände i maggropen, det där trycket i bakhuvudet, den fjäderlätta vibrationen av hjärtat. Du förstår vad jag menar, eller hur? Göm det! Göm det, djupt, djupt under ytan. Det är det enda som kan rädda dig, hålla dig trygg och välbehållen.

Du förstår, jag är rädsla. Jag livnär mig på rädsla. Där min själ en gång fanns, existerar endast mörkrets varelse. Skuggan.

Bit för bit faller isär, faller till marken – igen. Känslan är allt för välbekant. Människorna går över mig, på mig, krossar mig. Det är mitt liv, livet som en lägre varelse.

Kravlande försöker jag ta mig upp. Försöker resa mig. Istället dras jag ner. Ner i jorden, genom haven, ner till dess brinnande mitt. Att alltid brinna, alltid känna smärta. Det är min lott.

Minnena som jag en gång bar är borta. Först blev de suddiga, nu finns inget kvar. När blir jag fri? Fri från Skuggan? Fri från smärtan? Fri från elden som förtär mig? Fri från människornas skrikande rädsla? Rädslan som jag givit dem. Under så många år har monstret närt mig, delat min kropp och förstört min själ.

En gång var jag som vem som helst, det är det enda minne jag har kvar. Så, jag vet inte varför monstret valde mig. Jag var inte ond, bara vanlig. Varför, varför, varför, valde monstret mig? Att leva inom mig och aldrig ge mig friheten att dö? Skuggan är mitt monster och fängelse i ett.

Under många kalla nätter kunde jag inte se var jag slutade och monstret tog över. Vi var inte två skilda delar längre, jag och monstret. Vi är en. Den är jag och jag är den, utan gränser, utan hejd. Jag är rädsla, jag är viskningen i mörkret, människornas död och Skuggan. Giftet bränner i mitt sinne. Giftet bränner i mitt hjärta. Inget kan stoppa mig.

En doft, av något som jag en gång var, rusar emot mig. Lukten av blod driver min hjärna galen. Giftet pulserar. Fortare och fortare. Mer och mer brännande. Inget kan stoppa mig. Jag har gjort det fler gånger än vad som går att minnas under en livstid. Monstret lärde mig väl, hur mycket jag än hatar att erkänna det – jag misslyckas aldrig. Om jag försökte undvika det,

det som monstret lärt mig, orsakade det enbart mer smärta. Mer smärta för mig och mer smärta för offret. Smärtan har ingen ände. För all tid brinner den.

En elektrisk stöt går genom min kropp och jag slängs framåt. På golvet kravlar jag som det skadedjur jag är. Allt blir svart. Den elektriska stöten fortsätter att studsas under min hud, in och ut in och ut. Plågan är klyvande. Om de ville ha ett svar, skulle jag berätta allt. Allt, för att få smärtan att sina. Allt, för att aldrig få känna den igen. Jag försöker tala, men jag har ingen röst.

En ljuspelare uppenbarar sig och en man stiger ut.

Med ens minns jag. Mitt liv. Avtalet.

Mannen i ljuspelaren har ljuset bakifrån, skyler hans ansiktsdrag.

"Du har betalat ditt pris. Precis som du tagit så många själar frigörs nu din. Gå i frid."

Mitt pris är betalat, avtalet fullgjort. Smärtan suddas ut och som en kär vän, hälsar jag döden. För nu är friden min.

"Tack ..."

Allt blir svart. Mina sista ord dröjer sig kvar och blir till en skuggas viskning. I dunklet står Skuggan kvar och letar efter ett byte.